

[Ømann.]

udvalgets side; dem kan man sikre sig, de er offentligt tilgængelige.

Hvem har nu ansvaret for, at vi i dag skal gribe ind og gøre det hurtigt over for anpartslejlighederne? Ja, der er jo ikke noget at sige til, at da man indførte ejerlejligheder, var det ikke så nødvendigt at tage sig af det, der hed interessentskabsboliger. Ejerlejligheden var et meget bedre tilbud, en bedre salgsvare, og ingen ville da finde på at lave en vare ud af en udstykket ejendom, som skulle indbringe mindre, end man kunne få. Men at man så, da man indskrænker adgangen til at udstykke også de gamle boliger til ejerlejligheder, ikke tænker på, at der opstår et vældigt hul i loven, det er dog egentlig fantastisk.

I landsretskendelsen er det anført:

„Der er ikke i forarbejderne til den holdsvi i 1969, 1970 og 1972 gennemførte begrænsning af adgangen til opdeling af ejerlejligheder holdepunkter for at antage, at den gradvise udvidelse af forbudet mod at opdele ældre ejendomme i ejerlejligheder fra lovgivers side er tænkt at få konsekvenser i retning af at begrænse adgangen til på anden måde at omdanne udlejningsejendomme til ejerboliger af f. eks. anpartslejligheder.“

Det står der. Det er dog egentlig fantastisk, at man hverken i udvalget eller i boligministeriet har været opmærksom på dette. Jeg skal ikke klandre højesteret for, at de med loven i hånd har sagt, at der ikke står noget i loven om, at interessentskabslejligheder er forbudt. Men det ville dog alligevel nok have fulgt af almindelige fortolkningsprincipper, at højesteret måske samtidig havde sagt, at det dog i hvert fald strider imod hensigten med en yngre lov. Det sagde man ikke.

Hvis man foretog denne aflusning af hele denne private sektor inden for boligforsyningen, ville jeg sige, det radikale forslag lyder ganske fornuftigt. Jeg har ikke noget imod ejerboliger stillet over for lejerboliger, hvis der ikke er fiduser i sagen, som andre mennesker i samfundet skal betale.

Må jeg her pege på en ting, som jeg synes ville være et fristende ændringsforslag til det radikale forslag. Jeg ville være parat til at stemme for, hvis det gik ud på, at ejendomme, der er fredet i klasse A og i klasse B, uanset deres alder og uanset deres be-

kvemmeligheder kunne overtages som ejerlejligheder. Det ville være en kulturel affære af vid rækkevidde, ikke mindst for byen København, og det ville føre til, at disse ejerlejligheder i disse ejendomme ville rette byens facade betydeligt op, det er jeg overbevist om. Jeg ser, den radikale ordfører er interesseret. Grib tanken!

Det radikale forslag giver i øvrigt ikke nogen garanti mod sminkede lig. Ordføreren har sagt, at han er villig til at forhandle, og det tror jeg nok han ville være endnu mere villig til, hvis han havde set, hvad der er sket af fidusmoderniseringer i denne by. Det er helt utroligt, hvad der kan laves ved hjælp af plastic og linoleum.

Men det gode ved at eje sin bolig, som jeg erkender, skal altså forbindes med uretmæssige gevinstfordele, og så er det jo lidt vanskeligt at få os med.

Forslaget bygger på, at der skulle være et vældigt behov. Det har vi efterlyst i boligudvalget om der er. Vi ved ikke, hvor mange ejendomme der er tinglyst som udstykkede, og vi ved ikke, hvordan prisforholdene ligger for dem, for selvfølgelig er der altid et behov for meget billige ejerlejligheder.

Så til regeringsforslaget. Det følger af det, jeg har sagt med hensyn til anpartslejlighederne og min bedømmelse af dem, hvor jeg i øvrigt ikke forstår andre partiers lidt vakkende holdning, at jeg klart mener, dette er et fidusområde, et område, hvor bolig ejerne bolttrer sig. Det er da noget, man ikke kan være bekendt at bruge som brækjern for at få udstykket et yderligere antal ejerlejligheder i den gamle boligmasse. Jeg synes i virkeligheden, det er moralsk forkasteligt, hvis anstændige politikere siger, at den anpartslejlighedsudstyknings, som foregår, vil de godt skrive under på og sige ja til. Jeg synes, man skulle holde sig for god til det.

Men regeringsforslaget vil vi kæmpe for med arme og ben, også selv om jeg er overbevist om, at det er ufuldkomment. Det kommer vi nærmere tilbage til i udvalget, det er jo teknik, men lad mig antyde et par meget åbenbare omgåelsesmuligheder. Hvad sker der, hvis man ikke betinger sig, at der skal være en brugsret til ejendommen, men bare flytter ind? Hvis man flytter ind og bor der for et år, så har man jo en evig lejeret og kan, når man flytter ind, allerede